

Part 2. Conversatori amb col·lectius organitzats i testimonis personal

En el segon bloc del matí del dissabte 7 de març, vam compartir un conversatori amb col·lectius i persones migrants. Aquest format permet molta interacció entre els convidats i els assistents a les jornades ja que fomenta el diàleg directe amb aquestes persones en diferents taules de treball. Vam convidar dos col·lectius organitzats (Sindihogar, de Barcelona, i Associació Shabab, de Menorca), i dues persones a nom propi, Mohammed Berro, jove de Síria refugiat a Mallorca (que també forma part del col·lectiu de Llevant a Grècia), i Zahraa Alshibly, il·lustradora originària d'Iraq i refugiada a Mallorca.

Sindillar/Sindihogar

Són el primer sindicat independent de Treballadores de la Llar i de les Cures. Es va formar a Barcelona l'any 2011 per la manca d'una organització de caire sindical amb perspectiva de gènere, classe i origen al sector de la llar i les cures.

Està format per dones de diferents nacionalitats i orígens incloent també persones espanyoles.

El sindicat treballa sobre tres eixos:

- **Autoorganització**

de les dones treballadores de la llar per denunciar la vulneració de drets fonamentals

- **Llibertat**

Ampliem els marges de llibertat i participació social, política i cultural.

- **Drets**

Normativa digna perquè aquesta feina no sigui l'única sortida per a dones migrants i pobres.

Rocío Echevarría, una de les fundadores d'aquest sindicat, va ser la representant de Sindillar en aquestes jornades.

Va defensar l'existència d'aquest sindicat (no reconegut pels sindicats majoritaris patriarcals, és a dir, CCOO i UGT) com una eina d'empoderament de les dones migrants per reivindicar unes condicions de treball i salari dignes.

Sindihogar ha agafat la cuina com a símbol i l'ha resituat al centre de la vida, com un espai vital que sempre ha estat centre de cures i reivindicacions. *Saberes y sabores* és el projecte d'autofinançament d'aquest sindicat que ofereix càterings de cuines del món alhora que reivindica els drets de les persones migrants. També han creat un espai de Ludoteca on les dones i les criatures es troben en tallers d'expressió cultural i parlen de temes interculturals.

La Llei d'Estrangeria

Una de les principals demandes és la derogació de la Llei d'Estrangeria per abusiva, brutal i prepotent.

Consideren que és una llei masclista, ja que el criteri principal per a la reagrupació familiar és el nivell d'ingressos personals. Aquest fet implica una desigualtat entre les possibilitats de generar ingressos entre homes i dones.

Conveni laboral per les empleades de la llar i les cures

El règim de treballadores de la llar i les cures és especial i vulnera drets fonamentals de les treballadores d'aquest sector; entre els més flagrants: no dona dret a cobrar l'atur ni dret a la baixa per maternitat.

Sindillar treballa per a la creació d'un conveni laboral al sector de la llar i les cures que garantixi els mateixos drets que a la resta d'àmbits professionals.

Rocío ens parla també les dificultats existents per a la regulació laboral de la persones internes ja que al treballar a vivendes particulars és més complicat poder fer comprovacions de les seves condicions laborals. Generalment aquestes treballadores són les que es troben en situacions de més vulnerabilitat ja que denunciar qualsevol tipus de vulneració dels seus drets implica abandonar la casa i moltes d'elles no tenen vivenda alternativa.

Experiència migratòria

Rocío és originària de Perú i en diverses ocasions havia descartat l'opció de migrar perquè considerava important quedar-se al país per contribuir-hi. Ella està formada en periodisme i comunicació social i treballava al Ministeri d'Educació del seu país.

Finalment decideix fer un canvi a la seva vida i arriba a Espanya deixant una filla adulta al seu país.

En un principi busca feina relacionada amb la seva formació i experiència i té diverses entrevistes, però en el moment en que diu que no té el permís de treball queda sense possibilitats. Aquest fet afecta el seu estat de salut emocional i passa moments de desànim i depressió.

Actualment treballa com a cuidadora de la llar i de les persones i destaca la importància d'aquesta feina invisibilitzada i desvaloritzada a nivell social.

Jornades Experiències de Frontera

6 i 7 de març 2020. Can Salort (Menorca)

Associació Shabab

Associació molt jove creada a Menorca per membres de la comunitat marroquina residents a l'illa. Formada per activistes d'antics col·lectius ja desapareguts, Shabab sorgeix per cobrir sobretot dues necessitats:

- Assessorament legal per tramitar la regularització de permisos de residència i feina
- Orientació laboral per als joves marroquins, o d'altres comunitats que vulguin unir-s'hi

Aquesta associació no només vol donar un cop de mà a les persones nouvingudes per tal de facilitar-los la burocràcia pel que fa a la seva situació legal i administrativa, sinó que fixa també el seu objectiu en evitar l'abandonament escolar entre els al·lots marroquins tot oferint-los oportunitats de formació en diferents àmbits. Els diumenges fan trobades de joves a Maó per descobrir talents i motivar els joves a crear-se un futur.

L'esperit de Shabab també contempla que els tallers i les trobades que organitzen serveixin també perquè els joves de qualsevol origen es coneguin millor i creïn vincles.

Més enllà del folklore

Aquesta associació neix també amb l'objectiu de donar a conèixer el col·lectiu marroquí més enllà del seu folklore. Destaquen la importància de relacionar-se a partir de la seva capacitat organitzativa i d'autoempoderament.

Societat acollida

Consideren que per caminar cap a una societat intercultural és imprescindible que la societat d'acollida estigui oberta a ser interpelada. L'adaptació ha de ser bidireccional.

Jornades Experiències de Frontera

6 i 7 de març 2020. Can Salort (Menorca)

Mohamad Berro

Ens va contar en primera persona el seu periple per fugir de la guerra de Síria, travessar Turquia i Grècia i anar a parar a l'illa de Mallorca en condició de sol·licitant d'asil internacional.

En Mohamad no volia participar a la guerra que començava a destrossar el seu país, Síria. Va partir primer cap al Líban i després cap a Turquia amb la intenció de treballar però la situació era molt complicada, així que amb altres companys de ruta sirians es van amagar durant uns dies a Esmirna amb l'esperança que una màfia de tràfic de persones els portés cap a Europa. Després de pagar una fortuna, van fer dos intents de partir amb una barca per un riu que els duria al mar Mediterrani. Al tercer intent, van partir una trentena de persones sirianes i afganeses en una barca de sis metres. Hi havia mala mar però aconseguiren arribar a una illa grega. Varen arribar al camp de refugiats d'Idomeini. Dies interminables, cues interminables per dutxar-se o aconseguir un entrepà. Llavors es van tancar completament les fronteres de Grècia. Era l'any 2016. Apareix la possibilitat de demanar asil en una llista de 8 països. Pots escollir els països però no sempre et toca un dels que has escollit, a vegades encara que hi tinguis familiars o amics. Quan el van destinar a Espanya, i més concretament a Mallorca, en Mohamad no ho va veure gens clar perquè l'única referència que tenia d'una illa era aquella gran presó a l'aire lliure on havia arribat amb barca des de Turquia.

Un cop a Mallorca va rebre la targeta vermella, que dona dret a sis mesos d'acollida, i tot seguit li van donar la protecció subsidiària, un permís de residència que dona dret a treballar. Quatre anys més tard en Mohamad se sent arrelat a Mallorca i agraeix l'amabilitat de moltes de les persones que ha anat coneixent pel camí.

Jornades Experiències de Frontera

6 i 7 de març 2020. Can Salort (Menorca)

Zahraa Alshibly

En el darrer moment, Zahraa no va poder viatjar a Menorca per a les jornades però vam poder contactar amb ella via skype. Zahraa ha viscut l'infern dels camps de refugiats de Grècia (concretament, Idomeini), i hi acabava de viatjar perquè encara hi té família.

Carregada de joventut i resiliència, Zahraa dona gràcies a la vida d'haver viscut la guerra perquè li ha ensenyat moltíssimes coses importants i l'ha convertit en una persona diferent. Tot aquest periple també l'ha convertit en il·lustradora.

Zahraa va néixer a Iraq l'any 2000 però per culpa de la guerra que Estats Units va iniciar, tota la família va emigrar a Iemen. El 2015 comença la guerra a Iemen i fugen una segona vegada. Tornen a Iraq, on ja no hi ha guerra però segueix sent molt perillós perquè segresten noies per demanar rescats.

En aquell moment la família decideix partir cap a Turquia amb la idea d'arribar a Suècia, on hi viu un germà de na Zahraa que els podria acollir. Allà comença el viatge com a refugiats. Paguen 800 euros per persona per fer un viatge de 7 hores amb bus, 5 hores caminant per la muntanya i arribar on s'agafa la barca per creuar a Grècia. La barca és per a unes 40 persones i eren gairebé 80. S'enfonsava i van tornar enrere. Van fer tres intents per creuar, van fer el viatge sencer tres vegades (bus, caminata, barca de plàstic).

Un cop a Grècia van ser conduïts al camp de refugiats d'Idomeini on van viure durant mesos esperant l'obertura de la frontera.